

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce : X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad
Labem
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Masarykovo nám. 193/20, 405 02 Děčín

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 9. 2020, č. j. X. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku
 - 1) podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 uvedeného zákona, kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne X v X jel nedovolenou rychlostí v obci, kde je zákonem dovolená nejvyšší rychlost jízdy 50 km/hod., rychlostí 72 km/hod., po zvážení možné odchylky rychlostí 69 km/hod., která mu byla naměřena Městskou policií Dubí, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod.;
 - 2) z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 18 odst. 4 uvedeného zákona provozu, kterého se měl úmyslně dopustit tím, že dne X v X hod., v obci X, na silnici I/13, ve směru na Ústí nad Labem, jako řidič vozidla X jel nedovolenou rychlostí v obci, kde je zákonem dovolená nejvyšší rychlost jízdy 50 km/hod., rychlostí 77 km/hod., po odečtení možné odchylky rychlostí 74 km/hod., která mu byla naměřena Městskou policií Dubí, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/hod. Za přestupky byla žalobci ve společném řízení uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč.

II. Žaloba

2. Ve včas podané žalobě žalobce namítal nezákonnost výroku o sankci, která nebyla přezkoumatelně odůvodněna. Pokud správní orgán I. stupně přihlédl k závažnosti přestupků, z rozhodnutí není zřejmé, zda tak činil ve prospěch či neprospěch žalobce. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Af 56/2019-28, musí být v rozhodnutí o uložení správní sankce zohledněna všechna kritéria, jejichž aplikaci zákon s výší sankce spojuje, nepostačuje prosté vyjmenování těchto zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo stručné zdůvodnění, jak kritéria dopadají na individuální případ. Této povinnosti správní orgány nedostály, pouze vyjmenovaly kritérium závažnosti přestupku, aniž by aspoň stručně popsaly, jak závažnost hodnotily. Správní orgány se také dopustily porušení zákazu dvojího přičítání, pokud zhodnotily skutečnosti, které již byly zváženy zákonodárcem při úvaze o příslušném sankčním rozmezí. Tuto zásadu správní orgán rovněž porušil tím, že přihlédl k tomu, že *„jednání jmenovaného porušuje a ohrožuje zájem společnosti“*. Jde o tzv. typový znak přestupku, který byl zákonodárcem již uvážen při definici sankčního rozmezí dané skutkový podstaty. Nesprávná je úvaha správního orgánu, že jednání žalobce též porušuje zájem společnosti, následek přestupku byl pouze ohrožovací. Zákaz dvojího přičítání správní orgán porušil dále tím, že přihlédl i k míře překročení rychlosti v rámci rozmezí skutkových podstat uvedených přestupků. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47. Nepřezkoumatelná je úvaha správního orgánu, že žalobce spáchal oba přestupky v krátké době po sobě. Není zřejmé, zda tato skutečnost byla hodnocena ve prospěch či k tíži žalobce.
3. Žalobce namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s § 79a silničního zákona. Správní orgán konstatoval, že součástí spisové dokumentace je vyjádření Policie ČR DI Teplice k měření rychlosti vozidel Městskou policií Dubí na rok 2020 – povolení, ze kterého je zřejmé, že Městská policie Dubí má povoleno měřit rychlost v obci Srbsice na silnici I/13 ve směru jízdy na Soběchleby bezprostředně za výjezdem z čerpací stanice

pohonných hmot. Podle žalobce nebyla splněna první podmínka, neboť nebyl dodržen povolený směr jízdy, žalobce nejel směrem na Soběchleby, nýbrž dle výroku rozhodnutí směrem na Ústí nad Labem. Nebyla splněna ani druhá podmínka, neboť nebylo měřeno bezprostředně za výjezdem z čerpací stanice pohonných hmot. Policie dle situačního plánu sice stála přibližně v místě výjezdu z benzinové čerpací stanice, nicméně je-li povoleno měření jen v určitém místě (určitém úseku), znamená to, že v daném místě musí být změřeno vozidlo, samotná pozice policejní hlídky je irelevantní. Stanoví-li policie k měření jen určitý úsek komunikace, činí tak proto, aby byla zjišťována rychlost vozidel právě v tomto úseku komunikace, které stanoví na základě dat nehodovosti, hustoty provozu, rizikovosti úseku a dalších okolností. V posuzované věci byl účel vymezení místa měření zřejmý, měření proběhlo malý kousek od hranice začátku/konce obce, snahou policistů zjevně bylo zajistit, aby rychlost nebyla měřena ihned u cedule začátku/konce obce. Proto bylo stanoveno, že rychlost má být měřena až za čerpací stanicí, tj. po 200 metrech od hranice obce.

4. Podle žalobce nebylo ve výroku rozhodnutí místo, kde ke změření rychlosti došlo, blíže konkretizováno. Bylo odkázáno pouze na směr jízdy a číslo pozemní komunikace, jakékoliv zpřesnění se omezilo jen na „*obec Srbice*“. Z výroku rozhodnutí tak nelze seznat, zda bylo měřeno právě v místě, kde byla obecní policie oprávněna rychlost měřit dle stanoviska Policie ČR, které je ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu závazné. Výrok je tedy nezákonný pro nedostatečnou specifikaci místa, neboť nedovoluje přezkoumat, zda bylo měřeno v místě, ve kterém mělo být měřeno. Policie ke každému měření přiložila samostatnou mapu s označením polohy svého stanoviště a polohy měřeného vozidla. Žalobce nesouhlasil s tím, že poloha měřeného vozidla u nájezdu k benzinové čerpací stanici a poloha policejní hlídky u výjezdu byla v obou případech prakticky shodná, ačkoli dle dat z rychloměru mělo být v jednom případě měřeno na vzdálenost 39,8 m, ve druhém 93,8 m. Jakkoli žalobce připustil, že nelze požadovat, aby místo polohy měřícího a měřeného vozidla bylo v mapě určeno zcela přesně, nelze akceptovat, aby poloha měřícího i měřeného vozidla byla v obou případech zakreslena identicky, ačkoli vzdálenost měření byla více než dvounásobná. Z toho podle žalobce pramení pochybnosti o správnosti údajů zanesení polohy vozidel v mapě. Nelze z ničeho usuzovat, kde opravdu stáli policisté a kde bylo měřeno vozidlo žalobce.
5. Žalobce dále namítal, že mezi obcí Dubí a obcí Srbice nebyla řádně uzavřena veřejnoprávní smlouva. Přitom obecní policie smí dle § 1 odst. 2 zákona č. 553/1991Sb., o obecní policii, vykonávat svou činnost jen na území působnosti obce, která ji zřizuje, na území jiných obcí, pak jen tehdy, stanoví-li tak veřejnoprávní smlouva dle § 3a uvedeného zákona. Správní orgán uzavření veřejnoprávní smlouvy neprokázal, ač je povinen zjišťovat skutečnosti jdoucí ve prospěch i neprospěch žalobce. Protože správní orgán existenci veřejnoprávní smlouvy neprokázal, ani její uzavření netvrdí, nelze učinit jiný závěr, než že uzavřena nebyla. Informace o uzavření veřejnoprávní smlouvy ani její obsah není zveřejněn na úřední desce žalovaného, tj. orgánu, které by musel dát s jejím uzavřením souhlas a dle § 164 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zveřejnit veřejnoprávní smlouvu na své úřední desce. Žalobce jako důkaz soudu označil výsledky vyhledávání na vyhledávači Google k prokázání toho, že po zadání klíčových smluv našel pouze odkaz na dokument Dohoda o ukončení veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dubí a obcí Srbice, přičemž tento dokument není dostupný. Jinak by žalobce musel soudu předložit celkem 83 stránek obsahujících odkazy na jednotlivé uzavřené veřejnoprávní smlouvy, a to jen v sekci úřední desky nadepsané veřejnosprávní smlouvy stránek žalovaného. Žalobce

doplnil, že smlouva není dohledatelná ani na úřední desce obce Dubí. Správní orgán proto neprokázal splnění právní podmínky k měření, tedy uzavření příslušné veřejnoprávní smlouvy, přičemž se jeví, že tato nebyla řádně uzavřena. Přestupek byl proto zjištěn v rozporu se zákonem, dle zásady *in dubio pro reo*.

6. V další části žaloby uplatnil žalobce nesouhlas s vyvěšením osobních údajů žalobce a jeho advokáta na webových stránkách Nejvyššího správního soudu a nesouhlas se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí Krajského soudu na shodném webu.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Požadoval, aby mu v případě úspěchu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 15 972 Kč.

III. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na tom, že oba přestupky byly nezpochybnitelně zdokumentovány, žalobcovo jednání bylo nezodpovědné a naplnilo formální i materiální stránku přestupku. Součástí spisu je písemnost nazvaná Určení míst k měření rychlostí vozidel ve městě Dubí, obci X a X pro rok 2020, kde je mj. uvedena i silnice I/13, na které bylo vozidlo žalobce změřeno. Pokud jde o měřicí zařízení, žalovaný nemá důvod zpochybňovat ověřovací list ani tiskový výstup, které obsahuje fotografii žalobcova vozidla včetně zaměřovacího kříže na něm a místa, kde bylo měření prováděno, ani osvědčení X o absolvování školení operátora laserového měřiče. K námitkám týkajícím se zveřejňování osobních údajů žalobce i jeho právního zástupce na internetových stránkách NSS se žalovaný odmítl vyjádřit. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a na základě spolehlivě zjištěného stavu věci, a navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Zjištění ze správního spisu

9. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:
10. Správní orgán I. stupně obdržel dvě oznámení Městské policie Dubí ze dne X o spáchání přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, kterých se měl žalobce dopustit dne X v X hod. a X hod. v obci X na silnici I/13 ve směru na Ústí nad Labem. S oznámením přestupků městská policie postoupila oznámení o přestupcích sepsaná na místě, která žalobce odmítnul podepsat, dále záznamy o přestupcích s naměřenou rychlostí žalobcova vozidla X 72 km/hod. a v druhém případě 77 km/hod., dále ověřovací list radaru – silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM s platností ověření do 26. 9. 2020, osvědčení o absolvování školení operátora laserového měřiče rychlosti LTI 20/20 TruCAM strážníka městské policie X a dále seznam míst určený Městské policii Dubí k měření rychlosti. Spisový materiál předložený městskou policií správní orgán I. stupně doplnil o výpis z evidenční karty řidiče.
11. Příkazem ze dne 28. 5. 2020 byl žalobce uznán ze shora popsanych přestupků vinným. Proti příkazu si žalobce (v zastoupení zmocněncem X) podal odpor. Dne 1. 7. 2020 žalobce využil práva nahlédnout do spisu. V průběhu dalšího řízení byly přestupky projednány při ústním jednání konaném dne 15. 7. 2020, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili.
12. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 21. 9. 2020 uznal žalobce ze shora popsanych přestupů vinným. Porušení povinnosti dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím naplnění skutkové podstaty přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a bod 4 zákona o silničním provozu, měl správní orgán I. stupně za dostatečně prokázané záznamy

přestupků, na nichž byla zaznamenána rychlost žalobcova vozidla 72 km/hod., resp. 77 km/hod. Správní orgán I. stupně dovedl, že dokumentace městské policie potvrzuje zákonný postup při měření rychlosti. Měření bylo prováděno silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM, který byl certifikován dne 16. 6. 2020, s dobou platnosti ověření do 26. 9. 2020, přičemž měřič obsluhoval strážník, který byl k tomu dle příslušného osvědčení proškolen. Stěžejním důkazem byly výtisky z radaru, kdy na snímcích je zřetelné měřené vozidlo, přičemž žalobce byl po zastavení městskou policií ztotožněn, předložil občanský a řidičský průkaz, proto o spáchání přestupků žalobcem nevyvstaly pochybnosti. U prvního přestupku správní orgán I. stupně dovedl, že přestupek byl spáchán z nedbalosti. U druhého pak odůvodnil, že se jedná o úmyslné zavinění, neboť přestupek byl spáchán cca 10 minut po spáchání prvního přestupku na stejném místě, je tedy zřejmé, že žalobce musel po spáchání prvního přestupku a jeho projednání znovu projet určitou část města, aby se dostal zpátky na silnici, odkud k místu spáchání přestupku poprvé přijel, přičemž na stejném místě znovu překročil dovolenou rychlost a jel dokonce rychleji, což svědčí o úmyslném zavinění přestupku. Dále se správní orgán I. stupně věnoval odůvodnění pokuty uložené ve výši 3 500 Kč.

13. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které ani k výzvě nedoplňl. Napadeným rozhodnutím ze dne 25. 1. 2021 žalovaný odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že žalobce jako obviněný během řízení nepředložil žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za liberační a které by vyvracely prokazatelné naplnění skutkové podstaty obou přestupků. Po přezkoumání spisového materiálu žalovaný dovedl, že o spáchání přestupků nejsou žádné pochybnosti a přestupky byly přesvědčivě a nepochybnitelně dokumentovány a spis obsahuje veškeré důkazy a podklady pro konstatování viny. Po procesní stránce žalovaný rovněž neshledal žádné pochybení, správní orgán I. stupně postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o odpovědnosti za přestupky.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz).
15. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, v jehož průběhu žalovaný setrval na svém stanovisku. Žalobce se bez omluvy nedostavil, o odročení jednání nežádal, ač byl o konání jednání řádně prostřednictvím svého právního zástupce vyrozuměn.
16. V souladu s § 77 s. ř. s. soud při ústním jednání doplnil dokazování vyjádřením legislativně-právního odboru žalovaného ze dne 21. 5. 2021; rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 1. 2020, č. j. X, které nabylo právní moci dne 29. 1. 2020, jímž se uděluje souhlas k uzavření veřejnoprávní smlouvy mezi městem Dubí a obcí X ze dne 18. 12. 2019; veřejnoprávní smlouvou uzavřenou mezi městem Dubí a obcí Srbsice ze dne 18. 12. 2019 dle § 3a zákona o obecní policii na úseku zajišťování úkolů stanovených zákonem o obecní policii; a dále výčtem dokumentů zveřejněných na úřední desce žalovaného, z něhož plyne, že zmíněná veřejnoprávní smlouva byla na úřední desce žalovaného zveřejněna dne 5. 2. 2020. Dále soud doplnil dokazování mapovým podkladem z internetového portálu www.google.cz/maps, který zachycuje úsek silnice I/13 mezi městy Teplice a Ústí nad

Labem. K tomuto důkaz právní zástupce žalovaného sdělil, že je z něho zřejmé, že směrem na Ústí nad Labem se z obce Srbice musí projet obcí Soběchleby, která se nachází ve směru Ústí nad Labem.

17. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného o přestupcích dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, bod 4 zákona o silničním provozu spáchaných porušením povinnosti dle § 18 odst. 4 uvedeného zákona. Dle uvedených ustanovení se přestupků dopustí řidič motorového vozidla, který poruší povinnost jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/hod.
18. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda Městská policie Dubí byla vůbec oprávněna provádět měření rychlosti v obci Srbice.
19. V souladu s § 1 odst. 2 zákona o obecní policii obecní policie zabezpečuje záležitosti veřejného pořádku v rámci působnosti obce a plní další úkoly, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon. Podle § 1 odst. 5 zákona o obecní policii může obecní policie jí svěřené úkoly plnit i na území jiné obce, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon. Z § 3a odst. 1 zákona o obecní policii vyplývá, že k tomu, aby obecní policie mohla vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce nebo obcí, které obecní policii nezřídily, je třeba veřejnoprávní smlouvy, na jejímž základě bude obecní policie tuto působnost na území jiné obce vykonávat. Veřejnoprávní smlouva uzavřená podle § 3a odst. 1 zákona o obecní policii vyžaduje ke svému uzavření nebo změně obsahu souhlas krajského úřadu, který o udělení souhlasu rozhoduje v přenesené působnosti.
20. Podle § 164 odst. 3 správního řádu jestliže stanoví zákon, že k uzavření veřejnoprávní smlouvy je třeba souhlasu správního orgánu, je veřejnoprávní smlouva uzavřena dnem, kdy tento souhlas nabude právní moci. Správní orgán, který dal souhlas k uzavření veřejnoprávní smlouvy, zveřejní veřejnoprávní smlouvu na své úřední desce. V souladu s § 66c odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), rovněž obec, která je smluvní stranou veřejnoprávní smlouvy, takovou smlouvu zveřejní na úřední desce obce. Publikáční povinnost na úřední desce (a ve věstníku právních předpisů) je jen deklaratorního charakteru a nemá na platnost ani účinnost veřejnoprávní smlouvy vliv. Z § 164 odst. 3 správního řádu vyplývá, že veřejnoprávní smlouva o plnění úkolů obecní policie na území jiné obce uzavřená podle § 3a odst. 1 zákona o obecní policii je platně uzavřena dnem, kdy nabude právní moci rozhodnutí krajského úřadu o udělení souhlasu k uzavření takové veřejnoprávní smlouvy.
21. Žalobce namítal, že ve správním řízení nebylo prokázáno uzavření veřejnoprávní smlouvy mezi městem Dubí a obcí Srbice. K dané otázce lze především uvést, že ve smyslu rozsudku NSS ze 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, a rozsudku rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, nelze správnímu orgánu vytýkat, že za obviněného, který byl pasivní v průběhu správního řízení (jako tomu bylo i v projednávané věci, kdy se žalobce v průběhu řízení k věci nevyjádřil a podal banketní odpor i odvolání), „*nedomyšlel*“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Pokud nebyla v přezkoumávaném řízení zpochybněna pravomoc Městské policie Dubí k měření rychlosti a správním orgánům v tomto směru nevystaly žádné pochybnosti, neboť měly k dispozici písemnost Police ČR, dopravního inspektorátu Teplice ze dne 19. 12. 2019, č. j. X, vydanou podle § 79a zákona o silničním provozu, podle které je Městská policie Dubí oprávněna mj. k měření rychlosti vozidel na určených místech v obci Srbice, není divu, že se touto otázkou blíže nezabývaly. Vzhledem k tomu, že u ověření existence veřejnoprávní smlouvy mezi obcemi dle § 3a odst. 1 zákona o obecní policii nejde o žádné rozsáhlé doplňování skutkového stavu, bylo na krajském soudu tuto pochybnost k žalobní

námítce odstranit (srov. obdobně ve vztahu k ověření oprávnění obecní policie k měření rychlosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37; či ze dne 31. 7. 2020, č. j. 2 As 357/2018-60).

22. Soud se proto obrátil na žalovaného, aby uzavření veřejnoprávní smlouvy a udělení souhlasu k ní ověřil. Na základě provedeného dokazování má soud za prokázané, že mezi městem Dubí a obcí Srbice byla dne 18. 12. 2019 uzavřena veřejnoprávní smlouva podle § 3a odst. 1 zákona o obecní policii, k níž byl dán Krajským úřadem Ústeckého kraje v souladu s uvedeným ustanovením souhlas rozhodnutím ze dne 10. 1. 2020, č. j. X, které nabylo právní moci dne 29. 1. 2020. Ke dni 8. 2. 2020, kdy byla žalobci dvakrát naměřena rychlost hlídkou Městské policie Dubí, byli její strážníci v souladu s § 1 odst. 5 ve spojení s § 3a odst. 1 zákona o obecní policii a ve spojení s § 164 odst. 3 správního řádu oprávněni měření rychlosti provést. Jak již bylo uvedeno, případné nezveřejnění veřejnoprávní smlouvy na úřední desce obcí, které byly smluvními stranami předmětné smlouvy, stejně jako nezveřejnění na úřední desce krajského úřadu, by na platnost a účinnost smlouvy nemělo vliv, proto se touto otázkou blíže soud nezabýval.
23. Další žalobní bod se týkal měření v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
24. V souzené věci bylo oprávnění Městské policie Dubí k měření rychlosti vozidel v obci Srbice na určených místech doloženo písemností Police ČR, dopravního inspektorátu Teplice ze dne 19. 12. 2019, č. j. X, o udělení souhlasu podle § 79a zákona o silničním provozu. Podle této písemnosti byla Městská policie Dubí oprávněna v obci Srbice rychlost vozidel měřit mj. na silnici „I/13 – místo pro měření rychlosti vozidel určuji ve směru jízdy na Soběchleby bezprostředně za výjezdem z čerpací stanice pohonných hmot, k zastavování vozidel pak doporučuji využít parkovací pruh u motorestu U Čudly (pokud to bude kapacitně možné, při obsazeném parkovišti vozidla nezastavovat). Ve směru jízdy na Teplice určuji stanoviště pro umístění mobilního měřicího zařízení v travnatém pásu podél komunikace kdekoli v mezi křižovatkami řízeným semaforem (rozhodně ale mimo komunikaci!!!), zastavování vozidel přestupců v tomto místě vzhledem k charakteru komunikace a hustotě dopravy vůbec nedoporučuji.“
25. Z citované pasáže týkající se určení míst měření rychlosti vozidel vyplývá, že první podmínka pro měření rychlosti městskou policií byla splněna. Rychlost žalobcova vozidla byla dle výroku rozhodnutí v obou případech změřena na silnici I/13, ve směru na Ústí nad Labem, tedy ve směru na Soběchleby, jimiž se podle mapového podkladu z internetových stránek www.google.cz/maps musí ve směru na Ústí nad Labem projet.
26. Rovněž druhá podmínka týkající se místa měření rychlosti daná dopravním inspektorátem policie byla splněna. Z části textu zmíněné písemnosti, která se týkala určení místa měření rychlosti projíždějících vozidel po silnici I/13 v obci Srbice, vyplývá, že konkrétně stanovené místo se vztahuje k stanovišti, kde obecní policie tzv. bodové měření rychlosti vozidel provádí. Toto dokládá rovněž další, tučně zvýrazněná část textu předmětné písemnosti, ve které se hovoří o stanovištích, předávání informací o přesném místě provádění měření rychlosti a nutnosti tato stanoviště ze strany městské policie neměnit, aby nedošlo ke kolizním situacím na stanovištích. Jak sám žalobce připouští, stanoviště měření rychlosti bylo v místě bezprostředně za výjezdem z čerpací stanice pohonných hmot. Z pasáže týkající se určení místa měření rychlosti vozidel vyplývá, že místo měření rychlosti bylo policií v obou směrech určeno tak, aby byla měřena rychlost vozidel

v souvislosti s průjezdem světelnou křižovatkou, tedy v místech, kde bylo dle snímků z rychloměru zachyceno i žalobcovo vozidlo. Nelze tedy hovořit o tom, že by městská policie žalobcovo vozidlo měřila rychlost šikanózně ihned za značkou začátku obce a smysl ustanovení § 79a zákona o silničním provozu nebyl naplněn. Naopak měření bylo prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. K dílčím námitkám žalobce týkajícím se určení jen určitého úseku komunikace lze znovu odkázat na celý text písemnosti dopravního inspektorátu policie, z něhož vyplývá, že se jednalo o určení přesných stanovišť pro tzv. bodové měření, nikoli úsekové, která byla určena jednak s ohledem na nehodovost, resp. problematičnost z hlediska zachovávání pravidel silničního provozu, jednak s ohledem to, aby na stanovištích nedocházelo ke kolizím a následné zastavování vozidel bylo bezpečné. Lze tedy shrnout, že rychlost byla žalobci Městskou policií Dubí naměřena v souladu s § 79a zákona o silničním provozu na místě určeném Policií ČR.

27. Žalobce dále uplatil výhrady vůči způsobu, kterým bylo místo, kde byla jeho vozidlu změřena rychlost, konkretizováno ve výroku rozhodnutí. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky je uvedení místa spáchání přestupku v rámci popisu skutku obligatorní náležitostí výrokové části rozhodnutí o přestupku. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Zároveň lze připomenout, že v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, NSS uvedl: *„Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, ...“*.
28. V souzené věci bylo místo překročení stanovené rychlosti ve výroku prvostupňového rozhodnutí v obou případech označeno jako *„v obci Srbsice, na silnici I/13, ve směru na Ústí nad Labem“*. Takto určené místo přestupkové jednání lze v posuzovaném případě považovat s ohledem na zákonem stanovené znaky skutkové podstaty za dostatečně určité, a to také proto, že v dané věci nebyly žádné pochybnosti o tom, zda v daném úseku silnice I/13 v obci neplatí různé rychlostní limity. Lze nicméně napříště doporučit, aby bylo místo přestupkového jednání popsáno přesněji, zvláště když tomu nic nebrání a obsahem spisu je doloženo, že rychlost žalobcova vozidla byla naměřena na silnici I/13 v blízkosti čerpací stanice pohonných hmot. Vzhledem k tomu, že přestupkové jednání bylo u obou přestupků časově jednoznačně vymezeno, lze místo přestupkového jednání považovat za dostatečně určené také pro účely vyloučení překážky litispendence a věci rozhodnuté a zákazu dvojího postihu pro týž skutek. Dále soud konstatuje, že za nezákonný nepovažuje výrok rozhodnutí jen proto, že přímo na jeho základě nelze hodnotit, zda rychlost žalobcova vozidla byla městskou policií měřena na místě, které bylo určeno policií ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Dle názoru soudu plně postačuje, pokud lze na základě obsahu spisového materiálu ověřit, zda místo měření rychlosti ve smyslu určeného stanoviště městské policie k měření rychlosti odpovídá místu určenému policií ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. V projednávané věci tedy z písemnosti Police ČR, dopravního inspektorátu Teplice ze dne 19. 12. 2019, č. j., o udělení souhlasu podle § 79a zákona o silničním provozu a příslušných situačních plánek ve spojení s fotografiemi vozidla na záznamech z rychloměru. Ani námitkám zpochybňujícím situační mapky

nepřiznal soud důvodnost. Sám žalobce připouští, že místo zakreslení stanoviště policie a místa, kde se nacházelo žalobcovo vozidlo, jsou přibližná. Je sice pravdou, že dle údajů na záznamech z rychloměru byla vzdálenost, na níž byla rychlost změřena, v obou případech rozdílná, nicméně ani tak nelze dospět k závěru, že by bylo místo měření rychlosti žalobcova vozidla mimo rámec jeho vymezení shora označenou písemností dopravního inspektorátu policie. A jak bylo řečeno, že žádné pochybnosti o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku silnice I/13 v obci Srbsice nevystaly.

29. Další okruh žalobních námitek se týkal výroku o uložené sankci a jejího zdůvodnění. Soud připomíná, že v souzeném případě byla žalobci ve společném řízení za oba přestupky uložena pokuta ve výši 3 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, podle kterého bylo možné za přestupek [zde za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 uvedeného zákona jako nejprísněji trestný] uložit pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč.

30. K problematice zákazu dvojího přičítání se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 31. 7. 2020, č. j. 2 As 357/2018-60, a to právě ve vztahu k přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší povolené rychlosti:

„[35] Je samozřejmé, že je-li znakem skutkové podstaty překročení nejvyšší povolené rychlosti v určitém intervalu nedovolených rychlostí „nad limitem“ (např. překročení nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h v intervalu – zaokrouhleno na celá čísla – 51 až 70 km/h), nemůže být jakousi další přitěžující okolností pachatele přestupku (správního deliktu), že překročil nejvyšší povolenou rychlost. Stejně tak, je-li znakem skutkové podstaty překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, nemůže být jakousi další přitěžující okolností to, že se skutek stal v obci. Potud - v obecné rovině – jsou úvahy stěžovatele trefné a trefný je i poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52.

[36] Není však dvojitým přičítáním, pokud při úvaze o konkrétní výši sankce uvnitř zákonného rozpětí správní orgán bere v úvahu míru překročení nejvyšší povolené rychlosti (větší překročení v rámci dané skutkové podstaty zásadně povede k citelnější sankci, samozřejmě uvnitř zákonného rozpětí pokuty) i další okolnosti (konkrétní místo, kde se tak stalo, a např. míru jeho přehlednosti, hustotu provozu, viditelnost a jiné povětrnostní či obdobné poměry aj., tedy vše, co může mít význam zejména pro posouzení možného ohrožení jiných osob rychlou jízdou) a případně i specifické individuální vlastnosti osoby, jíž je sankce ukládána. Například je-li součástí skutkové podstaty, že přestupek musí být spáchán v obci, bývá zcela na místě pro účely stanovení sankce uvnitř zákonného rozpětí rozlišit, v jaké části obce se tak stalo (např. na rušné ulici užívané často chodci, anebo naopak na čtyřproudé komunikaci s minimální pravděpodobností výskytu chodců apod.). Právě takto, tedy důkladně individualizovaným posouzením správního deliktu, je při úvaze o výši sankce třeba postupovat.“

31. Soud připouští, že v rámci úvah o uložení pokuty se správní orgán I. stupně uchýlil i k obecnějším závěrům, nicméně v daném případě nelze dovodit, že by to mělo za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatečnou individualizaci skutečností ovlivňujících uložení pokuty. Žalobce z kontextu celého odůvodnění vytrhává jednotlivé obecné pasáže, na tyto výhradně poukazuje, aniž by vzal v potaz, že k obecně zmíněným skutečnostem se vztahují i další konkrétní okolnosti, které byly při uložení pokuty ve výši 3 500 Kč, tj. nad spodní hranicí, současně pod polovinou zákonné sazby, zohledněny.

32. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které tvoří s napadeným rozhodnutím žalovaného jeden celek, je patrné, že při uložení pokuty žalobci správní orgán I. ze shora vymezených mantinelů nevybočil. Žalobce přehlíží, že po textu rozhodnutí citovaném v bodu [6] žaloby, který je víceméně obecný, vzal správní orgán I. stupně v úvahu další

konkrétní okolnosti, které se vztahovaly k přestupkovému jednání žalobce spočívajícímu v obou případech v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, neboť uvedl: „*V tomto případě se jedná o místo, kde je v dopoledních hodinách zvýšený provoz vozidel, neboť je v blízkosti obchodní centrum. K přestupku navíc došlo mezi dvěma světelnými křižovatkami, u nichž se nachází přechody pro chodce.*“ A s ohledem na právě citované závěry rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2020, č. j. 2 As 357/2018-60, konstatuje soud, že ani zohlednění míry překročení rychlosti v rámci skutkové podstaty (*implicitně* vysoká míra u prvního přestupku a nižší u přestupku druhého) nelze hodnotit jako porušení zákazu dvojího přičítání. Přitom nejen význam chráněného zájmu, který byl v daném případě z logiky věci ohrožen (současnou zmínku o porušení zájmu společnosti soud považuje za dílčí nepřesnost), ale i způsob spáchání přestupku a okolnosti jeho spáchání patří ve smyslu § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky mezi hlediska určující povahu a závažnost přestupku. Závěry o závažnosti přestupku tedy nebyly výhradně obecné, neindividualizované do té míry, že by představovalo nepřezkoumatelnost výše pokuty pro nedostatek důvodů.

33. Jestliže správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že žalobce „*spáchal oba přestupky v krátké době po sobě*“, neuvedl sice výslovně, že citované hledisko hodnotil k tíži žalobce, ovšem tento závěr logicky vyplývá z navazující zmínky o formě zavinění. Správní orgán I. stupně totiž na základě krátké doby spáchání druhého přestupku po prvním dovodil, že u druhého překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci na téměř stejném místě byly naplněny zákonné znaky subjektivní stránky ve formě úmyslného zavinění, nikoli jen nedbalostního. Je tedy více než zřejmé, že krátká doba mezi protiprávním jednáním žalobce nemohla být hodnocena v jeho prospěch.
34. Jako v řadě předchozích rozsudků v tomto případě soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud dodává, že publikace rozhodnutí krajských soudů na webových stránkách NSS není v kompetenci zdejšího soudu.

V. Závěr a náklady řízení

35. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
37. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 24. červen 2021.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně